అరువు ముఖాలు

ఒక జ్ఞాన విరామం

మనం మనంగా మారకముందు, మిగతా అందరిగా మారతాం.

తల్లిదండ్రులు.

ఉపాధ్యాయులు.

స్నేహితులు.

పై అధికారులు.

భాగస్వాములు.

గుర్తింపుల విషయంలో ప్రపంచం ఉదారంగా ఉంటుంది.

మనం ఎవరం కావాలో చెప్పే, ముందే తయారైన వేలాది రూపాలను అది అందిస్తుంది.

మంచి కొడుకు.

గౌరవనీయమైన మనిషి.

విజయవంతమైన వృత్తి నిపుణుడు.

నమ్మదగిన భర్త.

ప్రతిఫలాలు స్పష్టంగా కనిపిస్తాయి.

ఆమోదం.

మన్నన.

ఒకచోటికి చెందిన భావం.

మూల్యం అంతగా కనిపించదు.

దూరం.

మీరు ఎవరో, మీరు ఎవరిగా నటిస్తారో — ఆ రెండింటి మధ్య దూరం.

నేను చిన్నవాడిగా ఉన్నప్పుడు, నటన విజయానికి ఆశ్చర్యకరంగా దగ్గరగా కనిపించింది.

సర్దుకుపోవడం నేర్చుకున్నాను.

ఇమిడిపోవడం.

ప్రతి గదిలో ఆశించే భాష మాట్లాడడం.

నా జీవితమంతా తలుపులు తెరిచిన సామర్థ్యం అది.

అయినా ప్రతి అరువు ముఖంతో పాటు ఒక చిన్న అప్పు వచ్చింది.

అసలుతనంతో చెల్లించిన అప్పు.

ఒక్కో ముక్కగా.

నాటకీయంగా ఏమీ లేదు.

ఏ విపత్తూ లేదు.

అరుగుదల నిశ్శబ్దంగా జరిగింది.

నీరు రాయి రూపాన్ని మార్చినట్టు.

ఏళ్ళు నిశ్చయాల రూపాన్ని మార్చినట్టు.

వెనక్కి తిరిగి చూస్తే, చాలామంది వైఫల్యంలో చిక్కుకోరని నాకు అర్థమవుతుంది.

వారు విజయంలో చిక్కుకుంటారు.

విజయం తప్పు దారిని వదిలిపెట్టడాన్ని కష్టంగా మారుస్తుంది.

చప్పట్లు సాక్ష్యంగా మారతాయి.

సాధించినవి రుజువుగా మారతాయి.

పాత్ర గుర్తింపుగా మారుతుంది.

చివరికి ముసుగును ధరించిన మనిషి కంటే ముసుగుకే ఎక్కువ శ్రద్ధ దక్కుతుంది.

ఆ గ్రహింపు హఠాత్తుగా రాలేదు.

అది ముక్కలు ముక్కలుగా వచ్చింది.

ఏళ్ళ మీదుగా.

దేశాల మీదుగా.

సంబంధాల మీదుగా.

సుదీర్ఘ మౌన కాలాల మీదుగా.

కానీ పునాది చాలా ముందే వేయబడింది.

ఇతరులకు ఏది అవసరమో అదిగా మారడం ద్వారా ఆమోదాన్ని సంపాదించవచ్చని నేను నేర్చుకున్న ఆ మొదటి సంవత్సరాల్లోనే అది వేయబడింది.

ప్రపంచం చప్పట్లు కొట్టింది.

ముసుగు వర్ధిల్లింది.

ముఖం ఎదురుచూసింది.

ఓపికగా.

మాట్లాడే తన వంతు కోసం.

Ferdinando